

Živ—žav.

1.

Štiriletni Blažek se zbudi in zagleda hrib pred seboj. Gle-da, gleda, pa je ta hrib čudno bel in zmeraj manjši. Roko iztegne in — saj je blazina! »Da me bla-zina takole prestraši,« se razhudi Blažek, zgrabi blazino in jo zaluča daleč od sebe, da se prekotali in za-kotali na tla. Blažek se zasmeye, plane s

postelje in sede na blazino na tleh. Že se drsa na njej in pravi, da je v čolnu. Drsa se, drsa, se vrti in smeje in se pelje naravnost v Afriko. Ali pljuska voda! Ali buči vihar! Bumf! se zadene Blažkova glava ob omaro. Noge so v zraku, glava na tleh, blazina pod posteljo, solze pa tečejo in so slane ko morje. Tudi vihar za-buči, Blažek zatuli ko trobenta. Pa se zbudi Andrej. »Grdoba!« zavpije, zgrabi za svojo blazino in že je na Blažkovi glavi. Blažek pa hud! Poskoči, potegne odejo z Andreja in takoj sta oba ko klobčič v odeji na tleh. Brcata se, suvata, kotalita na levo in desno. Smeh in vrišč in krik. »Mir!« zagrmi mama, ki priteče v sobo in že drži Andreja in Blažka za lase.

»On je kriv!« vpije Andrej.

»On je kriv!« kriči Blažek.

»Oba sta kriva!« sklene mama, ju postavi vsakega posebej v kot in čaka. Blažek joka, da se stresa soba, Andrej se namrdava in zakliče:

»Rega rega kvak, Blažek je bedak!«

»Ti bedak, rega-kvak!« med solzami zatuli Blažek.

»Ali ne bosta tiho?« zavpije mama, porine Blažka iz sobe in veli Andreju: »Umij se, obleci in v šolo!«

Blažek steče v kuhinjo. Srajčka se mu opleta krog života in lasje vihrajo. Tako se mu mudi, da prevrne spotoma dva stola. Ko blisk spleza v kuhinji na mizo. Topota z nogami po mizi, poteza za vrv za perilo in na ves glas vpije:

»Naprej zastava slave, na boj junaška kril!«

Pa se pretrga vrv in Blažek z vso težo cepne na mizo; toliko da ne telebne na tla. A ker ni nikogar blizu, se mu ne izplača zajokati. Naglo požre slino, spleza z mize, vzame stolček in kuhalnico in tolče, da se razlega po vsej hiši: »Bum, bum, bum, bum!« A ko zasliši, da se zapirajo vrata v sobi, vrže vse od sebe in se postavi v kot za vrata.

»Me ni!« zavpije, ko priteče mama v kuhinjo.

»Blažek!«

»Me ni!« se odzove izza vrat.

»Blažek!« se pošali mama in zakliče skozi okno. Tedaj plane Blažek iz kota in spleza mami na hrbet.

»Nesi me, pa reci, da me ni! Saj me nič ne vidiš?«

»Nič te ne vidim. Ti paglavček, ti! Alo, obleciva se, kaj boš tak hodil okoli?«

A Blažek se že izmuzne in steče — Bog ve kam! Mama za njim.

»Blažek!«

Blažka nikjer. Iz spalnice pa se razlega tako cviljenje, ko da bi Blažka s kože devali. Mama plane v sobo: Blažek se puli z Andrejem, spet je vojna na žive in mrtve. Mama seže po palico.

»Saj ne bom več,« zaprosi Andrej in previdno smukne mimo mame iz sobe. Blažek pa cepeta:

»On je kriv!«

Slednjič je Blažek vendar oblečen. Vzame obnošeno torbico in si jo obesi preko ramena. Pokrije se s čepico in moško stopa gor in dol.

»Tramvaj!« zakliče. »Kam se peljete?«

Pa nihče ne utegne, da bi se kam peljal. In tako govori Blažek sam s seboj:

»Kam se peljete?«

»V Njujork,« odgovori sam sebi.

»Pa v Šiško in čez Afriko na Vič?«

»In čez Šmarno goro nazaj.«

»Kam pa vi?«

»V Čikago in Beograd.«

»Iz Ljubljane?«

»Iz Ljubljane in sem pa tja in nazaj.«

»Dolenjsko.«

»Na Triglav in v Moste.«

»Za vse otroke?«

»Za otroke, za deset.«

»Izstopiti!«

Tako Blažek prodaja vozne listke, je sam tramvajski voznik in ljudje, ki se peljejo. Resno gubanči obraz, srepo gleda, predeva roke iz žepa v žep, deli listke, jih preščipava, vpije, se repenči in pozvanja z zvoncem, ki ga nikjer ni.

»Pa vi, nimate denarja?«

»Nimam ateta, mame nimam.«

»Vse zastonj, nič ni treba plačati! Nate še en dinar za otroke!«

(Dalje.)

Joža Vovk:

Marija usmiljena.

*Je deklica po cesti šla
in srečala jo je gospa.*

*»Kaj hodiš tukaj, deklica,
in kaj si tako žalostna?«*

Je rekla deklica solzná:

*»Nikjer več nisem jaz doma,
umrla mi je mamica,
očeta vzel je širni svet.*

*Vzemite me seboj, gospa,
da k vam se malo grem ogret,
da mogla bom iskati spet
od vrat do vrat usmiljenja.«*

Gospa je rekla deklici:

»Ne jokaj več, nebeška sem Gospa,